

LLUÍS
HOMAR
Actor

Després de desvincular-se de la gestió del Lliure, viu ara un gran moment professional. Demà estrena al Grec *Lear*, d'Edward Bond, i està rodant *La mala educació* a les ordres de Pedro Almodóvar.

PABLO
ISLA
Copresident d'Altadis

La tabaquera hispanofrancesa es cura en salut davant el descens del consum: elimina 1.276 llocs de treball i en trasllada 402. No obstant, el 2002 va guanyar un 14,5% més, i del gener al març del 2003, un 7%.

El bitllet

INDESCRIBIBLE
REPUGNÀNCIAMANUELA
De Madre*

Poques coses de la política em poden sorprendre. Però no tot s'hi val. Hi ha moments en què hem d'alcarr la veu per dir «ja n'hi ha prou». Qui descendeix per la nau-seabunda dreuera de l'atac personal, de la injúria i la falsedat, es trobarà amb la sonora plantofada per part de l'opinió pública. I no hi serveixen excuses a corre-cuita.

He patit els intents de penjar-me mala fama. Ja fa molt de temps que s'intenta crear una imatge distorsionada de Pasqual Maragall. Li atribueixen falsament una malaltia, la de l'alcoholisme, que, per desgràcia, pateixen moltes persones. Senyor Mas, les seves declaracions m'han produït una indescriptible repugnància. Faré tot el que pugui perquè no resulti elegit president. No s'ho mereix. No ens ho mereixem. ■

*Diputada al Parlament.

El bitllet

LA RUÏNA
DEL FUTBOLMARTÍ
Perarnau*

Després que l'Estat sanequés els deutes dels clubs amb els nostres impostos, va néixer la Lliga de les Estrelles. Álvarez-Cascos va impulsar la ximpleria dels drets televisius del futbol per «interès general». Els presidents malgastadors van posar els diners de les teles en mans d'intermediaris de jugadors, que es van forrar no sense deixar un reguerot de corrupció.

Aqueles societats anònimes estan avui majoritàriament en fallida per culpa d'uns pèssims gestors, que ara han tornat a apostar per uns intermediaris, aquesta vegada de drets televisius. Només si amb els nostres impostos es paga ara una forta comissió a aquests intermediaris, hi haurà futbol els dis-sabtes a la petita pantalla. ¿On ha quedat l'interès general? ■

*Periodista.

L'article del dia

DEMOCRÀCIA,
MERCATS I CORRUPCIÓ

La trama de Madrid és una mostra de model econòmic basat en xollos units a escassetats artificials, i en favors fets pel polític de torn

JOAN
Tugores*

Is esdeveniments recents de la Comunitat de Madrid han tornat a posar en primer pla, de forma crua i pròxima, el conflicte entre interessos econòmics poderosos i processos polítics democràtics, on la corrupció –presumpta, per descomptat– és el més indesitjable dels mecanismes de connexió entre tots dos. Entre les abundants anàlisis esgrimides durant les últimes setmanes es repeteixen les consideracions sobre la naturalesa humana i el limitat fre que les consideracions ètiques, individuals o col·lectives hi poden imposar, així com les casuístiques i els antecedents de casos en què es mostra la permeabilitat de gran part de l'espectre polític a aquest conflicte entre interessos col·lectius i incentius individuals.

PERÒ EL marge perquè existeixin aquestes temptacions no és igual en totes les societats. En les societats més dinàmiques, obertes i competitives, els mercats funcionen sobre el raonable incentiu de la recerca de beneficis, i els poders públics efectuen funcions de delimitació i manteniment de regles clares del joc. Per contra, en les societats més corporatives i intervencionistes, els poders públics generen situacions en les quals uns quants es poden apropiat de rendes o plusvàlues associades a requilificacions urbanístiques, llicències, autoritzacions –o denegacions d'autoritzacions (se'n recorda de l'OPA de Gas Natural?)–, concessions o subsidis graciosament atorgats. A Espanya venim d'una tradició de segles d'aquesta nissaga, de picars conxorxats amb cortesans, i a començaments del segle XXI periòdicament tenim l'oprobri de constatar que la nostra presumpta modernització econòmica manté ingredients d'un model intervencionista que genera

GERMÁN MENINO

temptacions amb les que subjauen presumptament a les pressions que s'estan destapant a Madrid i que no és difícil rastrejar en altres indrets d'Espanya.

L'urbanisme, joia de la corona en els repartiments de tots els cartipassos municipals, està afortunadament associat en moltes ocasions a

A Espanya venim d'una
tradició de segles de picars
conxorxats amb cortesans

projectes socials rellevants. No obstant, i amb excessiva freqüència, també està associat a l'enorme poder que deriva de la facultat d'adoptar decisions sobre normatives que restringeixen o modifiquen els usos del sòl, que generen de forma artificial escassetats –i subsegüents sobre-costos– i que contribueixen, paral·lelament, a l'encariment dramàtic de la vivenda i a l'enorme magni-

tud de les temptacions associades a eventuals corrupteles en les decisions sobre aquests usos.

Desgraciadament, no es tracta només d'un tema ètic o urbanístic. El que ha passat a l'Assemblea de Madrid és la mostra d'un model de societat, d'economia i de política que m'atreveixo a qualificar de manifestament millorable. En aquest model, crida l'atenció que els grups polítics que es presenten a si mateixos com a defensors del liberalisme econòmic acaben resultant ser els més reaccionaris i descarnats propiciadors de l'intervencionisme. La defensa del mercat es basa en l'incentiu per generar riquesa de forma constructiva mitjançant la recerca de beneficis derivats de satisfer demandes d'una manera innovadora i creativa. No és el mateix, i es troba radicalment a antípodes, una tècnica economia de mercat basada en rendes o xollos associats a escassetats artificials, discrecionalitats o favors del polític de torn.

FINS I TOT, organismes de la màxima solvència i ortodòxia suggereixen que el que subjau en les dificultats de l'economia espanyola per acostar-se en productivitat i inflació a Europa és en gran mesura un model econòmic en què els marges de rendes dels sectors protegits de la competència, i basats en autoritzacions o concessions, entorpeixen els esforços de modernització de bona part de les indústries i els serveis del país. És cada vegada més evident a quins sectors d'interessos poderosos beneficia aquest model, i la rèmora que això suposa per als sectors més dinàmics i oberts és així mateix cada vegada més visible.

El que està succeint a Madrid, doncs, no és cap crua anècdota, ni tan sols l'ensimema anèdota de l'Espanya de picars embolicats amb cortesans: és una evidència de la necessitat d'un replantejament total d'un model d'economia i política tan injust com insostenible. Està a les mans dels ciutadans canviar-lo mitjançant el vot en els pròxims mesos, a Madrid, a Catalunya i a Espanya. ■

*Rector de la Universitat de Barcelona.

La roda

JOAN
Busquet*LES PERSONES
TENEN SEXE,
NO GÈNERE

stem d'enhorabona: el Congrés ha aprovat una proposició que preveu que, després de les vacances, els projectes de llei del Govern passin pel sedàs dels experts a avaluar si contenen disposicions que discriminin les dones. El propòsit d'aquesta norma legal és encomiable, però, de fet, ningú pot esperar que s'apliqui si els encarregats de fer-ho són els diputats que han redactat un conjunt de «mesures de valoració de l'impacte de gènere».

No és greu que els parlamentaris confonguin valoració amb avaluació –gairebé tothom ho fa– i que no puguin resistir la temptació de sumar-se a la cohort d'illetrats averts a l'excés verbal dels discursos. El que és del tot inadmissible és que, fins i tot tractant-se d'una mesura contra la discriminació sexual, en el text perpetrat a penes hi ha la paraula *sex*. I no per escrúpols de monja, sinó per obstinació en el calc del mot anglès *gender*, que ens deixa sense més atributs que els del gènere, com si en lloc de persones de sexe masculí o femení, fóssim oracions

La dona no ha de servir
de coartada per a la
transgressió de la gramàtica

de subjuntiu. De manera que avaruar l'«impacte de gènere» és un exercici d'estultícia que no serveix per mesurar les ofenses que pateixen les dones, sinó per calcular fins on arriba la falta de respecte a les regles del llenguatge.

Passa el mateix amb la minuciositat amb què molts personatges principals aparellens «els ciutadans i les ciutadanes», si convé, «els socis i les sòcies» del Barça. En això cada vegada s'assemblen més a Otegi i barretxe, tot i que els dirigents abertzales estan tan convençuts que els gens transmeten les idees, que és natural que s'entestien en l'obscena copulació dels bascos i les basques.

Però la transgressió de la gramàtica no té res a veure amb l'equivalència dels sexes. ■

*Periodista.